

WOLFARTH STANISŁAW (1933-2007)

Urodził się 10 lutego 1933 roku w Gostyniu. Jego ojcem był Juliusz Wolfarth – starosta gostyński w latach 1932-1937 (zginął w 1942 roku w obozie koncentracyjnym Auschwitz). W czasie okupacji młody Stanisław uczył się w domu w Poznaniu, pod okiem ukrywanego przez jego matkę, księdza Stefana Tabora. Po wojnie kontynuował naukę w Gimnazjum w Gostyniu, przebywając w konwiktzie prowadzonym przez Księżę Filipinów na Św. Górze. Tutejszej szkoły jednakże nie ukończył z przyczyn ekonomicznych. Jego matka, szykanowana przez komunistyczne władze za prywatną działalność (próbowała po 1945 roku prowadzić prywatną kawiarnię), nie była w stanie podjąć obciążeniom finansowym, które wynikały z tytułu nauki syna. Zatem został zmuszony do przerwania edukacji w roku 1948 i podjęcia pracy w wieku 16 lat. Pracował początkowo jako kelner, referent, kierownik stołówki. Potem trafił do wojska. Jako „element niepewny ideowo”, przydzielony został do Batalionów Pracy w kopalni Piast. Tu spędził 2 lata. Po odbyciu służby wojskowej podjął ponownie pracę zarobkową jako elektryk, a następnie pakowacz. W roku 1956 zdał eksternistycznie egzamin dojrzałości w II Liceum Ogólnokształcącym im. Króla Jana III Sobieskiego w Krakowie. Krotko potem rozpoczął studia na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Krakowie, które ukończył w roku 1963.

Po otrzymaniu tytułu lekarza rozpoczął pracę naukową, początkowo jako wolontariusz, potem doktorant w ówczesnym Zakładzie Farmakologii PAN (przekształconym później w Instytut). Tutaj przepracował ponad 40 lat, przygotowując swoją pracę doktorską (1969) i habilitacyjną (1977). W roku 1989 otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a sześć lat później zwyczajnego. W latach 1970-1971 był stypendystą Rządu Francuskiego w Paryżu w Zakładzie Neuropsychofarmakologii NSERM. W tym czasie obył też krótkie staże w specjalistycznych placówkach w Lyonie i Marsylii. Po powrocie do Polski w 1971 roku otrzymał nominację na kierownika Pracowni Neurofarmakologii. W pracowni tej, przekształconej później zakład pracował do 2003 roku, to jest do chwili przejścia na emeryturę. Pasją życiową Profesora było badanie funkcjonowania zwojów podstawy i ich roli w powstawaniu choroby Parkinsona. W latach 1975-1977 był stypendystą Towarzystwa Maksa Plancka w Instytucie Eksperymentalnej Medycyny w Getyndze.

Dorobek prof. Stanisława Wolfartha to blisko 100 prac naukowych. Uhonorowany był dwukrotnie nagrodą Sekretarza Naukowego PAN w latach 1977 i 1980 oraz dwukrotnie nagrodą VI Wydziału Nauk Medycznych PAN w roku 1997 i 1999. Był laureatem nagrody Polskiego Towarzystwa Farmakologicznego Europejskiego Kolegium Neuropsychofarmakologii. Był członkiem założycie-

lem Polskiego Towarzystwa Badań Układu Nerwowego, członkiem Towarzystwa Farmakologicznego, Europejskiego Towarzystwa Behawioralnej Farmakologii, wieloletnim członkiem Rady Naukowej Instytutu Farmakologii PAN w Krakowie.

Praca naukowa nie była jednakże jedyną formą działalności Profesora. Interesował się literaturą, historią, kosmologią, polityką. Miał niezwykłą łatwość nawiązywania kontaktów z ludźmi, w czym niewątpliwie pomagała mu też biegła znajomość języka angielskiego, francuskiego i niemieckiego. W latach 1980-1981 działał aktywnie w Solidarności. W okresie stanu wojennego zajmował się m.in. dystrybucją wydawnictw podziemnych. Brał udział w dystrybucji darów, jakie napływały w tym czasie z zagranicy do Kurii Biskupiej w Krakowie. Po roku 1989 nadal zajmował się aktywnością związkową i polityczną. Początkowo działał w Kole Solidarności pracowników PAN, potem był członkiem ROAD, Unii Demokratycznej i Unii Wolności, z ramienia której kandydował do Sejmu RP. Był pomysłodawcą i organizatorem sympozjum naukowego poświęconego 20-letniej współpracy polsko-niemieckiej, które odbyło się w roku 1993 w Zakopanem.

Zmarł w Krakowie 20 listopada 2007 roku. Pochowany został na Cmentarzu Rakowickim.

M. Bartusch, *Prof. dr hab. Nauk medycznych Stanisław Wolfarth (1933-2007) – naukowiec i działacz społeczny*, „Nowa Gazeta Gostyńska” 2007, nr 51, s. 33.